

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobce: **K. M.**, narozen X,
státní příslušnost Tuniská republika,
trvale bytem X,
zastoupen Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem,
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha,

proti

žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
sídlem Olšanská 2176/2, 130 51 Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 12. 2023, č. j. CPR-42562-3/ČJ-2023-930310-V234,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 21. 12. 2023, č. j. CPR-42562-3/ČJ-2023-930310-V234, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytových agend, ze dne 10. 10. 2023, č. j. KRPU-106017-13/ČJ-2023-040026-SV-MO, kterým bylo žalobci uloženo podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9. zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) správní

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

vyhoštění s dobou, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie (dále též jen „EU“), v délce 3 roky s tím, že v souladu s § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců se počátek doby stanovuje od okamžiku, kdy uplyne doba k vycestování z území členských států Evropské unie. Současně se podle ustanovení § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanoví doba k vycestování z území států Evropské unie do 15 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

2. Současně žalobce požadoval přiznání náhrady nákladů řízení.

Žaloba

3. Žalobce namítal, že v předmětné věci nebyl náležitě zjištěn skutečný stav věci, a to bez důvodných pochybností, jak je vyžadováno § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, (dále jen „správní řád“). Dle žalobce rovněž nebylo postupováno v souladu s § 50 odst. 3 správního řádu, v němž je zakotvena povinnost správního orgánu zjistit všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu je ukládána povinnost. Žalobce trval na tom, že žalovaná zjistila veškeré okolnosti, které svědčily v neprospěch žalobce, ale skutečnosti svědčící v jeho prospěch opomněla. Dále žalobce obecně namítal porušení § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, neboť žalovaná nedbala, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem řešeného případu a byly šetřeny oprávněné zájmy osob, jejichž se činnost správního orgánu dotýkala.
4. Žalobce namítal, že žalovaná nenapravila pochybení správního orgánu prvního stupně, a dostatečně se nevypořádala s otázkou přiměřenosti rozhodnutí, a to z hlediska proporcionality protiprávního jednání žalobce oproti dopadům do jeho rodinného a soukromého života. Žalobce trval na tom, že jediným jeho nezákonným jednáním byl jeho neoprávněný pobyt na území České republiky v době, kdy měl vážný partnerský vztah s občankou České republiky. V té době na něho bylo nutné dle jeho názoru nahlížet jako na rodinného příslušníka občana EU ve smyslu § 15a odst. 3 zákona o pobytu cizinců.
5. Žalobce trval na tom, že od počátku řízení odkazoval na to, že na území České republiky má po rozvodu manželství vytvořeny další rodinné vztahy, které jej vedly k setrvání na území České republiky. Tyto vazby měly správní orgány ověřit a posoudit, zejména pokud jde o otázku přiměřenosti vydaného opatření. Žalobce trval na tom, že žije na území České republiky dlouhou dobu, byl rodinným příslušníkem občana EU, nyní opět je. V důsledku uvedeného považuje žalobce vyhoštění za zásadní zásah do rodinného a soukromého života. Žalovaná však k těmto okolnostem nepřihlédla a bez dalšího upřednostnila veřejný zájem na jeho vyhoštění. Dále žalobce namítal, že žalovaná nezdůvodnila, proč by nepostačovalo pouhé uložení povinnosti opustit území EU. Rozhodnutí o vyhoštění tak bylo dle žalobce nepřiměřeným zásahem do práva na respektování soukromého a rodinného života dle čl. 8 Úmluvy o ochraně základních práv a svobod. V tomto směru žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2015, sp. zn. 1 Azs 174/2014.
6. Žalobce trval na tom, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy, a to s § 2 odst. 1, § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu a dále v rozporu s § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 a § 174a zákona o pobytu cizinců.

Vyjádření žalované k podané žalobě

7. Žalovaná ve svém vyjádření plně odkázala na žalobou napadené rozhodnutí a spisový materiál. Trvala na tom, že neshledala ve svém postupu pochybení a měla za to, že postupovala v souladu s platnou právní úpravou.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Posouzení věci soudem

8. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., bez jednání, neboť žalovaná ani žalobce nesdělili soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byli ve výzvě výslovně poučeni, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
9. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
10. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce přicestoval do České republiky dne 17. 12. 2019 a dne 6. 1. 2020 si požádal o přechodný pobyt jako rodinný příslušník občana EU, neboť byl tehdy manželem občanky České republiky. Tento pobyt mu byl povolen dne 5. 3. 2020. Dne 17. 6. 2021 bylo manželství žalobce rozvedeno. Dne 5. 1. 2022 byl zrušen přechodný pobyt žalobce a byla mu uložena povinnost do 60 dnů opustit území České republiky. Následně se žalobce dostavil na pracoviště Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky dne 11. 4. 2022. V té době na území České republiky pobýval v období od 7. 3. do 11. 4. 2022 neoprávněně a bez platného cestovního dokladu. Rozhodnutím ze dne 4. 5. 2022, č. j. KRPS-96301-20/ČJ-2022-010023-SV, bylo žalobci uloženo správní vyhoštění se zákazem vstupu na území členských států EU v trvání šesti měsíců. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 16. 6. 2022 a vykonatelným se stalo dne 27. 7. 2022. Na základě tohoto rozhodnutí byl žalobce zaveden do Evidence nežádoucích osob od 16. 6. 2022 do 27. 1. 2023. Žalobce však toto rozhodnutí nerespektoval a dále na území států EU pobýval. Dne 18. 8. 2022 se žalobce dostavil na oddělení pobytových agend cizinecké policie v Ústí nad Labem s platným cestovním dokladem, ze kterého nevyplývalo, že by vycestoval z území České republiky. Žalobce tedy opakovaně neoprávněně pobýval na území České republiky ode dne 27. 7. 2022 do 18. 8. 2022. Žalobce v rámci správního řízení tvrdil, že území České republiky po vydání prvního rozhodnutí o správním vyhoštění neopustil, neboť žije v partnerském svazku s občankou České republiky paní P. C., narozenou X. Ve výpovědi ze dne 31. 10. 2022 tuto skutečnost P. C. potvrdila. Ve výpovědi zachycené v protokolu ze 29. 8. 2023, č. j. KRPU-106017-10/ČJ-2023-040026-SV-MO, P. C. uvedla: *„Ke konci ledna 2023 jsem zjistila, že si pan K. M., nar. X, dopisuje s někým jiným, zjistila jsem u něho nevěru, tak jsem ho sbalila a na začátku února 2023 jsem ho z bytu vyhodila. Odešel asi někde do Litoměřic, pracoval tam v Kebabu Djerba, na náměstí, až když mě kontaktovaly soud a policie, tak jsem si ho na Facebooku odblokovala a sdělila mu, že si to má na policii vyřídit, aby neměl další problémy. Naposledy mi přispíval finančně na domácnost v prosinci.“*
11. Primárně se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí, kdy žalobce namítal, že se správní orgány nevypořádaly s otázkou přiměřenosti rozhodnutí, a to ve vztahu k proporcionalitě protiprávního jednání žalobce vůči dopadům do jeho rodinného a soukromého života. V tomto směru musí soud poukázat na princip jednotnosti správního řízení, kdy oba stupně správního řízení tvoří jeden celek. Otázkou dopadů rozhodnutí o Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

správním vyhoštění do rodinného a soukromého života žalobce se zabýval správní orgán prvního stupně již v prvostupňovém rozhodnutí na straně 9 tohoto rozhodnutí. Konstatoval, že se žalobce dopouštěl opakovaně porušování právních předpisů České republiky. Dále uvedl, že žalobce sice do České republiky přicestoval za manželkou, která byla občankou České republiky, ovšem spolu žili jen krátce a následně byli dne 17. 6. 2021 rozvedeni. Ke vztahu s P. C. správní orgán prvního stupně uvedl, že s ní sice žalobce bydlel, ale tento vztah byl v lednu 2023 ukončen, a proto tvrzení žalobce, že s ní chce zůstat a založit rodinu, hodnotil v době vydání rozhodnutí již jako bezpředmětné. Správní orgán prvního stupně zdůraznil, že žalobce měl možnost se k podkladům rozhodnutí vyjádřit, ale své možnosti nevyužil. Správní orgán prvního stupně konstatoval, že uložení správního vyhoštění může představovat pro žalobce určitý zásah do soukromého a rodinného života, ovšem s ohledem na opakované porušování právních předpisů mohl být žalobce s tímto důsledkem dopředu srozuměn. K finančním poměrům žalobce správní orgán prvního stupně uvedl, že žalobce není schopen se o sebe samostatně postarat, neboť není držitelem oprávnění k výkonu práce (a pokud přesto pracuje, porušuje právní normy). Za nedůvěryhodné považoval správní orgán prvního stupně tvrzení žalobce, že mu strýc z Francie v době elektronického bankovníctví posílá peníze na živobytí prostřednictvím známých, kteří jezdí s kamionem. Dále správní orgán poukázal na skutečnost, že žalobce je na území poměrně krátkou dobu a nestihl si tedy vytvořit pevné vazby v oblasti kulturní a společenské. Správní orgán prvního stupně dále poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013-34, ze kterého vyplývá, že se správní orgány nemusí nutně vyjadřovat ke všem kritériím vyjmenovaným v § 174a zákona o pobytu cizinců, pokud nemají vztah k předmětnému případu. Na základě uvedených skutečností dospěl správní orgán prvního stupně k závěru, že vyhoštění žalobce není nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce.

12. Žalobce podal v předmětné věci pouze blanketní odvolání, které ani přes výzvu správních orgánů nedoplnil. Žalovaná se pak v žalobou napadeném rozhodnutí na straně 3 žalobou napadeného rozhodnutí s hodnocením přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění plně ztotožnila. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobce ve svém odvolání neuvedl, žádné odvolací námítky, nemusela se žalovaná dle soudu výslovně s žádnými skutečnostmi uvedenými v § 174a zákona o pobytu cizinců nad rámec ztotožnění se se závěry správního orgánu prvního stupně vypořádávat.
13. S ohledem na výše uvedené soud shledal námitku nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí jako zcela nedůvodnou.
14. Dál se soud zabýval námitkou, že žalovaná nezjistila řádně skutkový stav ve vztahu k existenci jeho rodinných vztahů na území České republiky. Z obsahu správního spisu vyplývá, že správní orgány měly řádně postaveno na jisto, že manželství žalobce s občankou České republiky bylo pravomocně rozvedeno. Správní orgán prvního stupně se pak zabýval vztahem žalobce s paní P. C., kdy ji opakovaně vyslechl a provedl i opakované pobytové šetření. V rámci správního řízení bylo zjištěno, že ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí vztah žalobce s paní P. C. již netrval. Žalobci byla dána možnost seznámit se s podklady rozhodnutí, které zahrnovaly i zjištění ohledně zániku jeho vztahu s paní P. C. Žalobce této možnosti nevyužil a ani v rámci odvolání či správní žaloby neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, které by závěry správních orgánů vyvracely či zpochybňovaly. Dle soudu tedy správní orgány vycházely zcela oprávněně ze skutečnosti, že žalobce v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí žádný vážný partnerský vztah neměl. Obecnou námitku žalobce,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

že správní orgány vycházely z nedostatečně zjištěného skutkového stavu tedy soud vyhodnotil jako nedůvodnou.

15. S výše uvedeným souvisí i další námitka žalobce, že správní orgány nepřihlédly ke skutečnosti, že má na území České republiky i po rozvodu manželství další rodinné vztahy. K této námitce soud konstatuje, že z obsahu správního spisu vyplývá, že bylo prokázáno, že vztah žalobce s P. C. již ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí netrval a existenci žádného dalšího partnerského vztahu žalobce netvrdil. Žalobce v rámci správního řízení netvrdil ani existenci žádného dalšího rodinného vztahu na území České republiky. Vzhledem k uvedenému považuje soud tuto námitku jako zcela nedůvodnou.
16. Z výše uvedeného rovněž vyplývá, že žalobce ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí nenaplňoval žádnou z definic rodinného příslušníka občana Evropské unie uvedenou v § 15a odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Nebyl rovněž žádný důvod, proč v jeho případě zvažovat uložení povinnosti vycestovat namísto uložení správního vyhoštění.
17. K žalobcem tvrzenému porušení § 119 odst. 1 písm. b) bod 9. zákona o pobytu cizinců uvádí soud následující. V citovaném ustanovení je stanoveno, že policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU až na 5 let, porušuje-li cizinec opakovaně právní předpis, nebo maří-li výkon soudních nebo správních rozhodnutí. Správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí jednoznačně konstatoval, že při stanovení doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, na dobu 3 let přihlížel zejména k již vydanému předchozímu pravomocnému rozhodnutí o správním vyhoštění a jeho nerespektování žalobcem a nerespektování zákona o pobytu cizinců ze strany žalobce a současně k dosavadnímu chování žalobce na území České republiky. Žalovaná se pak v žalobou napadeném rozhodnutí se závěry správního orgánu prvního stupně plně ztotožnila. Soud konstatuje, že z uvedeného vyplývá, že doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU, byla žalobci uložena v rámci zákonného rozmezí a bylo přihlédnuto ke všem zásadním zjištěným skutečnostem. Ani tuto námitku tedy soud neshledal jako důvodnou.
18. Žalobou napadené rozhodnutí je dle soudu řádně odůvodněno, a nedošlo tedy k porušení § 68 odst. 3 správního řádu. Současně soud dospěl k závěru, že v daném případě došlo k řádnému zjištění rozhodného skutkového stavu a byly zohledněny veškeré rozhodné skutečnosti. Nedošlo tak k porušení § 2 odst. 1, 3 a 4 § 3 a § 50 správního řádu. Současně dle soudu nedošlo ani k porušení § 119 odst. 1 písm. b) a § 174a zákona o pobytu cizinců.
19. Vzhledem k výše uvedenému soud uzavírá, že neshledal důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Soud tedy žalobu v mezích žalobních bodů vyhodnotil jako nedůvodnou, a proto ji výrokem I. tohoto rozsudku podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
20. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud výrokem II. tohoto rozsudku podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaná, již nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani jejich náhradu nepožadovala, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 29. února 2024

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.